

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Nc/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 1244218651
Dátum vydania rozhodnutia: 17.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Eva Sakálová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1244218651.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne SKI CENTRUM - Banská Štiavnica, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Haburská 49/A, IČO: 36 050 440, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mišík, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 21/A, za ktorú koná advokát JUDr. Michal Mišík, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Mierova 19, IČO: 00 686 832, o zaplatenie 3 309 889,79 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 51 C 145/2011, o vylúčení sudkyne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na tomto súde pod sp. zn. 1 VCdo 4/2017 a pod sp. zn. 5 Cdo 76/2015, takto

rozhodol:

Sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky U. n i e j e v y l ú č e n á z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 VCdo 4/2017.

Konanie o námietke zaujatosti uplatnenej voči sudkyni Najvyššieho súdu Slovenskej republiky U. v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 5 Cdo 76/2016 z a s t a v u j e.

Odôvodnenie

1. V konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Cdo 76/2017 a pod sp. zn. 1 VCdo 4/2017 žalobkyňa podaním, ktoré doručila najvyššiemu súdu 20. septembra 2017 uplatnila námietku zaujatosti voči sudkyni tohto súdu U.. V písomnej námietke zaujatosti podrobne informovala o obsahu sťažnosti z 20. septembra 2017 adresovanej predsedníčke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podanej v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov na postup súdu s podnetom na podanie disciplinárneho návrhu pre porušenie práva na verejné prerokovanie vecí a porušenie zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva. Uviedla, že v sťažnosti poukázala na porušenie povinnosti sudcu uložených zákonom č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov U. ako predsedníčky veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to v rovine porušenia uloženej povinnosti mlčanlivosti a zdržanlivosti sudcu. Ako sťažovateľka mala za to, že postupom veľkého senátu, za chod ktorého zodpovedá jeho predsedníčka, došlo k porušeniu práva na verejné prerokovanie vecí žalobkyne v podobe nedoručenia uznesenia o

postúpení vecí a tiež namietaného porušenia povinností sudcu predsedníčkou veľkého senátu. V tejto súvislosti uviedla, že menovaná sudkyňa 7. septembra 2017 v rámci komerčného vzdelávacieho seminára pre odbornú verejnosť v prednáške na tému „Aktuálne aplikačné problémy k Civilnému sporovému poriadku“ o. i. prezentovala skutočnosti, týkajúce sa konkrétnych procesných úkonov sťažovateľa ako sporovej strany v tomto dovolacom konaní, tieto hodnotila a vyslovovala o nich relevantné hodnotiace úsudky. Žalobkyňa samotnú vznesenú námietku zaujatosti zdôvodnila tak, že podanie sťažnosti stranou sporu voči konajúcemu sudcovi, ktoré môže viesť k podaniu disciplinárneho návrhu na tohto sudcu, predstavuje okolnosť, ktorá zakladá negatívny pomer tohto sudcu voči strane sporu, ktorá na nezákonný postup sudcu sťažnosťou poukázala. Takáto situácia vyvoláva objektívne pochybnosti o nezaujatosti konajúceho sudcu vo vzťahu ku strane sporu, čo odôvodňuje vylúčenie tohto sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí pre jeho negatívny pomer k strane sporu (§ 49 ods. 1 C.s.p.). Podľa názoru žalobkyne nepostačuje pokiaľ sa sudca subjektívne cíti nezaujatý, nakoľko sudca sa ako nezaujatý musí zdať objektívne aj navonok. Za pomer sudcu k sporu je potrebné považovať aj skutočnosť, keď sudca verejne napr. prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na spor, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť. Žalobkyňa zdôraznila, že namietaná sudkyňa verejne informovala o procesných úkonoch sťažovateľa a o procesných úkonoch súdu vo vzťahu k významnej procesnej otázke, v ktorej je medzi konajúcim súdom a sporovou stranou rozpor. Žalobkyňa v podaní z 3. októbra 2017 citovala vyhlásenie G., o jeho osobných stretnutiach s namietanou sudkyňou, na ktorých ho mala informovať o priebehu daného konania vyvodzovala, že ide o okolnosti, ktoré zakladajú predpojatosť menovanej sudkyne pre jej pomer k predmetu sporu samotnému ako aj k strane sporu. Žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky U. vylúčil z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 5 Cdo 76/2016 a pod sp. zn. 1 VCdo 4/2017.

2. Sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky U. sa k obsahu vznesenej námietky vyjadrila tak, že sa necíti byť zaujatá a považuje námietku zaujatosti za účelovú s cieľom jej vylúčenia z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Podľa jej názoru právny názor vyslovený senátom 5 C v uznesení o postúpení vecí veľkému senátu zrejme u žalobkyne vyvolalo zdanie, že bude veľkým senátom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 VCdo 4/2017 rozhodnuté v jej neprospech. Ak preto namieta žalobkyňa jej zaujatosť pre pomer k sporu, je zrejme, že potom ako sa oboznámila s právnym záverom, pre ktorý postúpil senát 5 C vec, jej zaujatosť bola „vyvolaná“ týmto prejavovým právnym názorom. Ostatné, žalobkyňou tvrdené skutočnosti ohľadom vyjadrení na seminári 7. septembra 2017 považovala za čiru špekuláciu, nakoľko pri prednáške žiadnym spôsobom neoznačila prebiehajúci súdny spor, ale len vyjadrila svoj názor na postup pri predkladaní vecí veľkému senátu. Zdôraznila, že problematika nového inštitútu veľkého senátu (§ 48 C.s.p.) so sebou prináša pre jeho novosť mnohé výkladové problémy. K vyhláseniu G. uviedla, že menovaný nie je stranou v spore. Pokiaľ sa menovaný pri ich stretnutiach informoval o stave konania v predmetnej veci, uviedla, že informáciu kedy vec bude rozhodnutá mu neposkytne. Uviedla, že referujúcim sudcom a súčasne predsedom senátu vo veci sp. zn. 5 Cdo 76/2016 bol U. a právny názor a záver o postúpení vecí veľkému senátu senát zaujal až na neverejnom zasadnutí 9. augusta 2017.

3. Senát 4 C Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 54 ods. 3 C.s.p. v spojení s Čl. IV bod 1, 2 všeobecnej časti Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2017) preskúmal vec a posúdil opodstatnenosť námietky zaujatosti z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu v zmysle § 49 ods. 1 C.s.p. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k sporu, v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia o spore, alebo
2. k stranám sporu, ktorý vzťah by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom pomere (tak pozitívnom alebo negatívnom) k nim, alebo
3. k zástupcom strán sporu (viď vyššie 2.).

4. Explicitne je definované tzv. zákonné vylúčenie sudcu a to vtedy, ak sudca rozhodoval spor na súde inej inštancie (§ 49 ods. 2 C.s.p.). V prejednávacom spore o takýto prípad nejde.

5. Nezávislosť s nestrannosťou s odbornosťou (kvalifikáciou) sudcu sú podmienkami kvalitného rozhodovania a jeho predvídateľnosti a sledujú tak význam riadneho napĺňania (poskytovania) spravodlivosti. Nezávislosť a nestrannosť úzko spolu súvisia, často sa prekrývajú a nie je vždy ľahké ich od seba odlíšiť. Nestrannosť definovaná aj ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a stranickosti býva považovaná za pojem širší ako nezávislosť. Nestrannosť sudcu musí byť podstatou jeho funkcie, zatiaľ čo jeho nezávislosť ju má iba umožňovať. Pod sudcovskou nezávislosťou a nestrannosťou treba rozumieť aj nezávislosť a nestrannosť každého jednotlivého sudcu.

6. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým stranám účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

7. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť (§ 49 až § 51 C.s.p.) sa v civilnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie sporu nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a stranickosti (nadŕžania určitej procesnej strane).

8. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh strany sporu (§ 52 C.s.p.), alebo na základe oznámenia samotného sudcu (§ 50 ods. 1 C.s.p.). Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie sporu nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 ods. 1 C.s.p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR), treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania prideleného sporu možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky k danej problematike.

9. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (vid' napríklad *Piersack c. Belgicko*).

10. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu sporu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno (pre vnútornú potrebu). Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (vid' napríklad *Hauschildt c. Dánsko*). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu.

11. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [vid' tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (*Delcourt c. Belgicko*). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších

inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávánemu sporu a k stranám sporu, resp. aj k ich zástupcom. Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar c. Spojené kráľovstvo) a vyvolávajú relevantnú obavu z nedostatku zaujatosti.

12. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prerokúvania a rozhodovania sporu), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESJP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danému sporu, stranám alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne (porovnaj napr. I. ÚS 332/08).

13. Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (viď tiež Fey c. Rakúsko). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

14. Z uvedenej judikatúry ESJP a ústavného súdu možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďit' prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k sporu disponuje.

15. Pri rozhodovaní, či uvádzané okolnosti prezrádzajú nedostatok nestrannosti sudcu (z objektívnych aspektov), a teda či tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti vychádza z Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyššie citovanej judikatúry ESJP, ktorá vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Tzv. objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja strany, ale podľa objektívnych symptómov - rozhodujúca je existencia objektívnych skutočností, ktoré sa ale musia preukázať.

16. Vychádzajúc z oboch uvedených hľadísk (objektívnej a subjektívnej stránky sudcovskej nezávislosti) najvyšší súd nezistil naplnenie predpokladov v zmysle § 49 ods. 1 C.s.p. zakladajúcich pochybnosti o nezaujatosti sudkyne U.. Žalobkyňa za dôvod vylučujúci U. z prejednávania a rozhodovania danej veci označila podanie sťažnosti adresovanej predsedníčke Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, prípadne možné začatie disciplinárneho stíhania zákonnej sudkyne. Takáto námietka sa ale netýka takej okolnosti, ktorú zákon označuje za právne relevantnú podľa § 49 C.s.p. Skutočnosť, že žalobkyňa podala sťažnosť, prípadne, že U. môže byť vystavená disciplinárnemu stíhaniu, ešte sama osebe neznamená, že daná okolnosť môže signalizovať jej zaujatý pomer k prejednávanej veci alebo k účastníkom, t. j. nemôže ešte vyvolať pochybnosti o nezaujatosti tejto sudkyne (porovnaj napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2012 sp. zn. III. ÚS 92/2012). Opačné riešenie chápané ako dostatočný dôvod pre vylúčenie sudcu, len samotné skutočnosti vyjadrujúce subjektívne hľadisko účastníka konania (podanie sťažnosti a pod.) by nepochybne popieralo záver, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďit' prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Z obsahu

námietky zaujatosti a z vyjadrenia namietanej sudkyne nevyplýva, že na seminári konanom 7. septembra 2017 prezentovala svoj právny názor na prejednávanú vec v súvislosti s predmetom sporu, prípadne prejudikovala výsledok sporu. Práve naopak, a to aj vzhľadom na samotnú tému seminára „Aktuálne aplikačné problémy z Civilného sporového poriadku“ menovaná zamerala pozornosť na procesné postupy (tak to tvrdí aj žalobkyňa) strán sporu a súdu s ohľadom na tento nový procesný predpis, a to v súvislosti najmä s konaním pred veľkým senátom (§ 48 C.s.p.). K nepodloženým argumentom žalobkyne s odkazom na vyjadrenie inej osoby (odlišnej od strán sporu) tvrdiacej, že je jedným z benefičiálnych vlastníkov žalovanej pohľadávky, dovolací súd poznamenáva, že uvedené nezakladá okolnosť objektívnej povahy, ktorá by mohla viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudkyňa U. v danej veci disponuje určitým nie nezaujatým vzťahom k veci a k stranám sporu. K námietke žalobkyne o porušení povinnosti predsedníčkou veľkého senátu v súvislosti s nedoručením uznesenia o postúpení veci trojčlenným senátom veľkému senátu, treba zdôrazniť, že Civilným sporovým poriadkom (účinným od 1. júla 2016) bol v ustanovení § 48 zavedený nový procesný inštitút veľký senát. Označené ustanovenie neukladá veľkému senátu povinnosť stranám doručiť uznesenie o postúpení mu veci na prejednanie a rozhodnutie. Za doterajšej rozhodovacej činnosti veľkého senátu, inak predstavujúcej mechanizmus vnútrosúdneho zjednocovania rozhodnutí senátov najvyššieho súdu, uznesenia o postúpení mu veci na prejednanie a rozhodnutie neboli stranám doručované. Navyše procesný postup sudcu, za ktorý možno považovať aj prípadné nedoručenie uznesenia, nemôže byť dôvodom na jeho vylúčenie (§ 49 ods. 3 C.s.p.).

17. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené na záver sumarizuje, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti; na vylúčenie sudcu nemôže preto stačiť pocity (subjektívne hľadisko) strany sporu, samotného zákonného sudcu a ani pocity námietku posudzujúcich sudcov; názor na to, či u namietaného sudcu je daný dôvod vylúčenia, musí byť vždy jasne postavený na dôvode založenom na zákonných možnostiach, z ktorého vyplývajú pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu. Nie je síce treba na vylúčenie sudcu, aby bola preukázaná jeho zaujatosť, to však neznamená, že pre jeho vylúčenie postačia akékoľvek subjektívne pochybnosti či tvrdenia o jeho nezaujatosti. K takým pochybnostiam - ako už bolo vysvetlené - musí byť objektívny dôvod, ktorý je daný iba vtedy, ak sa zistí dostatočne intenzívny vzťah sudcu k sporu, k stranám sporu alebo ich zástupcom a charakter tohto vzťahu reálne (z objektívneho hľadiska) spochybňuje schopnosť sudcu nestranne a nezávisle o veci rozhodnúť. Žiadny takýto vzťah sa u namietanej sudkyne nezistil.

18. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd rozhodol, že sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky U. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. z. 1 VCdo 4/2017.

19. Pokiaľ žalobkyňa navrhovala U. vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Cdo 76/2016 treba poznamenať, že postúpením veci veľkému senátu je uvedená vec vykazovaná ako skončená. Pokiaľ veľký senát vo veci nerozhodne, akékoľvek rozhodnutie o vznesenej námietke v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 76/2016 neprichádza do úvahy, preto konanie o námietke zaujatosti zastavil.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.